

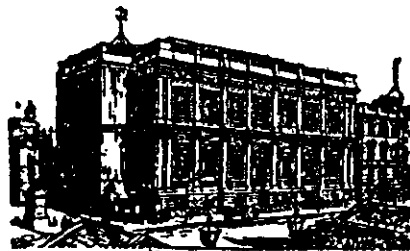
מי ומה בחוברת

ציונים לקורא

מבנהו של צה"ל שונה ממבנה כוחותיהן המזוינים של כמה וכמה מדינות בעולם, בהן מתקיימים במקביל שלושה שירותים לוחמים, מתואמים אך עצמאיים. על כן הנחת היסוד שבהוצאתו של פילד-מרשל מונטגומרי, (אשר חלקה הראשון מתפרסם בחוברת זו, בעמ' 7), בענין ליכוד הנורעות-הלוחמות לשירות אחיד וכות-לוחם אחיד, איננה בגדר נושא להסקת מסקנות לגבי צה"ל, אשר בעצם יסודותיו דבוקואחוז פתרונה של בעיה זו. אך אינן חסרות בהרצאה זו בחינות, אשר קבלתן או דחיתן של מסקנות "מונטי" ביחס אליהן עשויה להיות חיונית לגבי כל צבא שבעולם.

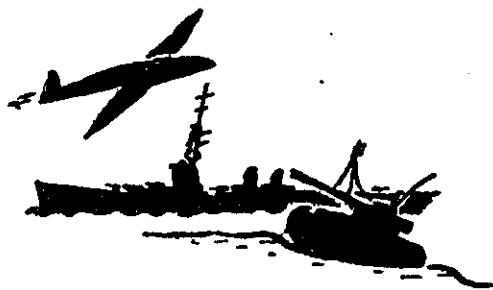
אכן, בדברי "מונטי" מצויים עוד מספר "עוקצים". האחד מהם מתבטא במגמה

בולטת להרמת קרנו של הכוח האווירי; ונראה כי עם כל ההסתייגות על "הבעת דעותיו-כפרט בלבד", שיקפו דבריו מגמה שכבר נסתמנה בצמרת הבריטית (בדומה להוצאתו שלפני שנה, שגם בעקבותיה באו כמעט מיד תמורות בכוחות הבריטיים שהלמו את מסקנותיה). כצעד ראשון יש לראות את החלפת איש צבא-היבשה בתפקיד יו"ר "ועדת ראשיהמטות" הבריטית באיש חיל-האוויר — צורה "פשרנית" מבחינה פסיכולוגית למימוש המגמה האמורה. עם זאת — בולטת בדברי מונטגומרי נסיגה מרחיקה-לכת מניסוחיו הקודמים באשר לעצמת-

הים — נסיגה, כנראה, לא רק בפני רוגזם המלוכד של אדמירלים בריטיים ואמריקאיים כאחד, אלא אף בפני מציאות טכנית ואסטרטגית. כן מביע הוא עתה באופן מפורש יותר את הערכתו לתפקידים כבדי המשקל, הצפויים לחיל-הצבא בשלבים המאוחרים יותר (לדעתו) של כל היאבקות, לאחר ההתנגשות העיקרית בין כוחות אויר.

* * *

"עוקץ" נוסף בהוצאתו החדשה של פ.מ. מונטגומרי אשר יענין ביותר צבאות רבים, ולא דוקא את הגדולים בלבד, מתייחס למבנה העוצבות של כוחות-היבשה. כאן מבטא מונטגומרי רק מקצת מן המחשבות והמגמות המנסרות בחלל עולמו הצבאי של ה"מערב" — ויתכן מאוד כי יוגשו עוד בפני קוראי "מערכות" מקורות-אינפורמציה ונקודות-ראיה נוספים לגבי נושא זה.

היה מי שאמר (דומה כי היה זה — אולי בין שאר האומרים — י. בר, משתתף ותיק

ב"מערכות") כי "אף בתור שליטתו של נשק האטום יוסיף להתקיים מתחרה לו — האיש עם תת-המקלע". אכן, אין ספק שבכל דרגת התפתחות של נשק-מחץ, ואפילו האדיר ביותר והמרחיק ביותר את פגיעתו, תוסיף להתקיים האפשרות של פגיעה במקורות אותו נשק אדיר, במפעליו, ובנותני ההכונה לו, אפילו באמצעות הנשק הקל ביותר, (ודוקא באמצעותו), בתנאי שתיעשה מקרוב, במוסתר, בזריזות ובחריצות. כאן אולי הביטוי הנמרץ ביותר לתוקפו המתמיד של גורם ה"מלחמה הזעירה" על גוניו, גילוי וגלגוליו המרובים (ה"סטיכיים" ה"סדירים-למחצה" — ואף ה"סדירים-מיוחדים"). באשר, כשם שעשוי היה להיות גורם רב ערך בימי החשמונאים, למשל, או במאה הי"ח והי"ט — כן עשוי הוא לשמש גורם אף במחציתה השניה של המאה

העשרים; כמובן — בלבושים שונים מאוד ובצורות הסתגלות מחדשות, שנונות ואף מפתיעות. מאמרו המקיף של סא"ל ד. כרמון (עמ' 13) מנסה להעלות את הכללי והמכליל שבנושא נרחב זה, תוך העלאת התגליותיהם, בתחום ספציפי זה, של "עקרונות המלחמה" הכלליים והמתמידים. אין המאמר מונה אותם בלבד, אלא אף שוקלם — עקרון עקרון והתגלותו המיוחדת בתחום המיוחד הזה, ומידת סגילותו במבצעי המלחמה הזעירה, ב"מלחמת המחותרת", וב"מבצעים מיוחדים" המופעלים כשלוחתו וזרועו של צבא סדיר.